

Arrest

nr. 232 295 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gelet op het arrest nr. X van 24 juli 2019 waarbij de debatten worden heropend en de zaak sine die wordt uitgesteld.

Gelet op het arrest nr. X van 13 november 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 9 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit het dorp M. K. (...), gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U bent verloofd met F. (...) Wahedi. U bent soenniet. U bent verloofd met F. (...), die eveneens afkomstig is uit uw dorp, maar daarna verhuisde naar Jalalabad.

Eind 2012, begin 2013 kocht u een voedingswinkel in M. K. (...), waar u werkte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Twee dagen voor uw vertrek vond een gevecht plaats in Zangora tussen de taliban en het Afghaans Nationaal Leger. Toen u de volgende dag uw winkel wilde openen, werd u meegenomen door het leger naar het districtshuis. Daar werd u ondervraagd door de nationale veiligheidsdienst (NDS) in verband met de gevechten in Zangora. U werd gevraagd om te zeggen welke mensen u herkende uit een reeks foto's. U verklaarde drie personen te kennen die in uw winkel kwamen en u kwam te weten dat ze gedood waren tijdens het gevecht de dag voordien.

De dorpsouderen kwamen naar het districtshuis omdat ze op de hoogte waren dat u door het leger was meegenomen. Daarop kon u naar huis gaan, maar u moest zich de volgende dag terug aanbieden. Toen u de volgende ochtend terug ging naar het districtshuis, ging de malik van het dorp met u mee. U moest opnieuw aanduiden op de foto's wie u kende. Het NDS verdacht u ervan banden met hen te hebben omdat ze in uw winkel rondhingen. U verklaarde dat dit niet het geval was. U werd gevraagd om uw winkel opnieuw te openen en informatie over de taliban door te geven aan het NDS.

Die nacht werd er een dreigbrief naar uw huis gebracht. Uw oom langs vaderszijde vond de brief de volgende ochtend en ging ermee naar het districtshuis om hem te laten lezen. Uit de brief bleek dat de taliban naar u op zoek was omdat u informatie doorgaf aan de overheid. U moest zich aan hen overleveren. Toen uw oom langs moederszijde hiervan op de hoogte werd gebracht, bracht hij u naar Jalalabad. U vertrok diezelfde nacht richting België.

U verliet Afghanistan in augustus 2015 en na een reis van ongeveer vijftig dagen kwam u aan in België op 9 november 2015. Op 9 december 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban en drie enveloppes waarin deze documenten werden opgestuurd, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in grote mate aantasten. Zo legde u verscheidene tegenstrijdige verklaringen af. Ten eerste verklaarde u op uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) situeert u het gevecht waarin één van uw vaste klanten om het leven kwam ongeveer twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Op uw gehoor bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat het gevecht waarbij deze persoon om het leven kwam twee dagen voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met

deze tegenstrijdigheid beweerde u dat u op uw eerste gehoor zei dat ze uw klanten waren sinds drie of vier maanden, en dat dit incident twee dagen voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 20). Deze uitleg is niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te kunnen verklaren, en dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens zei u tijdens uw eerste gehoor bij DVZ dat één van uw vaste klanten om het leven gekomen was (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Toen er op het CGVS werd gepolst naar het aantal klanten die beschoten werden, verklaarde u dat er drie van hen beschoten werden (CGVS, p. 19). Gevraagd of deze allemaal overleden waren, zei u dat u er naartoe ging, dat u foto's werden getoond en dat u enkel zei dat u die en die en die persoon kende (CGVS, p. 20). U zei tevens dat toen u de volgende dag ging, dat u gezegd werd dat u banden had met deze mensen (CGVS, p. 20). De vraag herhaald, verklaarde u dat u wist dat H. (...) gedood was, maar dat u het niet wist van de andere twee (CGVS, p. 20). Hierop werd u gezegd dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat er één van uw klanten werd gedood, waarop u plots uw verklaring aanpaste (CGVS, p. 20). U zei toen dat u niet zei dat het één persoon was, maar drie, en dat u zei dat nog één persoon in leven was (CGVS, p. 20). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang u wordt geconfronteerd met eerdere verklaringen, ondergraaft in grote mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verklaarde u in uw eerste gehoor bij DVZ dat u werd uitgenodigd op het politiecommissariaat (zie vragenlijst CGVS, p. 2). In uw verklaringen op het CGVS zei u echter dat u naar het districtshuis moest gaan, waar u ondervraagd werd door de politiecommandant (CGVS, p. 20-21). Gevraagd of u ook ondervraagd werd door het leger, antwoordde u dat er enkel politie en NDS aanwezig is (CGVS, p. 21). Gepolst of de vragen u gesteld werden door de politie of het NDS verklaarde u dat het NDS was die u vragen stelde (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor niet had verklaard dat u door de NDS werd ondervraagd, zei u dat ze u zeiden om de hoofdlijnen te zeggen, dat de tolk het u ook zei en dat u moe was van het reizen (CGVS, p. 21). Toen u dan werd verteld dat het u geen extra tijd had gekost om dit te zeggen, verklaarde u dat u niet weet wat de tolk vertaalde, dat u zei dat u gebracht werd door het leger en dat het NDS u de vragen stelde (CGVS, p. 21). De tolken die ter beschikking staan van het CGVS en van DVZ zijn uiterst professioneel. Dat u een fout op hen afschuift, verandert niets aan hun professionaliteit en volstaat niet om de incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen te uit te klaren. Dat u daarenboven ook tijdens het gehoor op het CGVS uw verklaringen verandert, doet zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling.

Voorts zei u in uw eerste gehoor bij DVZ dat uw oom langs moederszijde u, uw moeder, uw broers en uw zussen naar Jalalabad bracht, vanwaar u uit Afghanistan vluchtte (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Op de zetel van het CGVS beweerde u echter dat uw oom enkel u naar Jalalabad bracht (CGVS, p. 14, 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u alleen werd gebracht naar het, en dat u het in het begin van de ochtend ook had gezegd (CGVS, p. 23). Het klopt dat u in het begin van het gehoor heeft verklaard dat er een fout was gebeurd in het eerste gehoor bij DVZ aangezien er geschreven stond dat uw familie in Jalalabad woonde, maar dat het niet het geval was (CGVS, p. 2, 3). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring waarbij u enkel had gezegd dat uw familie niet in Jalalabad woont, en dat dit niet inhoudt dat uw oom u en uw familie naar daar kon brengen, herhaalde u louter dat ze niet samen met u gebracht werden (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte verklaarde u op het CGVS dat u tweemaal naar het districtscentrum moest gaan om vragen te beantwoorden en dat u daarenboven moest samenwerken met het NDS om informatie in te winnen over de taliban (CGVS, p. 14, 22). Geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste gehoor niet had gezegd dat u tweemaal naar het districtscentrum moest gaan, beweerde u dat ze u zeiden om te spreken over de hoofdpunten (CGVS, p. 22). Vervolgens werd u geconfronteerd met het feit dat u ook niets had vermeld over een samenwerking met het NDS, waarop u verklaarde dat de tijd op was en dat u het daarom niet zei (CGVS, p. 22). U verklaarde eveneens dat u om zes uur vertrokken was uit het opvangcentrum, dat u wachtte in de wachtzaal en dat u pas laat mocht binnenkomen (CGVS, p. 22). Het is inderdaad zo dat de gehoren op DVZ korter zijn dan de gehoren op het CGVS, maar dit neemt niet weg dat u ook daar geacht wordt om alle relevante feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan te vermelden, en in het bijzonder de elementen die de rechtstreekse aanleiding zijn voor uw vertrek uit Afghanistan, zoals de gevraagde samenwerking met het NDS. Bovendien werd u in het begin van het gehoor gevraagd of u alle redenen waarom u Afghanistan verliet had kunnen zeggen op uw eerste gehoor (CGVS, p. 3). U verklaarde dat het kort was en dat er niet voldoende tijd was (CGVS, p. 3). Er werd u dan de vraag gesteld dat u toch alle redenen had kunnen vermelden, ook al was het kort

(CGVS, p. 3). Hier antwoordde u positief op (CGVS, p. 3). Bovendien werd er u bij de DVZ nog gevraagd of u toevoegingen wilde doen, waarop u ontkennend antwoordde (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Uw bewering dat u geen tijd kreeg, houdt dus geen steek. Dat u, zonder verschoningsgrond, nagelaten heeft alle relevante feiten te vermelden, trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer in twijfel.

Naast deze tegenstrijdige verklaringen zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantasten. U verklaarde dat u dreigbrieven kreeg van de taliban (CGVS, p. 14, 15-17). Er werd u gevraagd hoeveel dreigbrieven u in totaal kreeg, waarop u zei dat u er twee kreeg en dat u het verder niet weet (CGVS, p. 22). U verklaarde eerder tijdens het gehoor dat u nog steeds in contact was met uw familie (CGVS, p. 13). U werd gevraagd of u hen gevraagd had of er nog een brief kwam, waarop u antwoorde dat de taliban zelf naar uw huis kwam, dat ze een brief sturen, maar dat als iemand een doelwit is, ze naar uw huis komen en u meenemen (CGVS, p. 23). De vraag herhaald, zei u dat u het niet vroeg (CGVS, p. 23). In uw eerste gehoor had u evenwel verklaard dat u eerst een brief kreeg, en dat u daarna nog twee of drie brieven kreeg (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd hiermee zei u dat u had gezegd dat er één brief kwam toen u er was, en daarna nog twee of drie andere brieven, en dat u zei dat het er twee of drie zijn (CGVS, p. 23). Dat u niet op de hoogte bent van het aantal dreigbrieven dat aan u is gericht, ondanks het feit dat u nog steeds in contact bent met uw familie, is niet aannemelijk. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Vervolgens is de inhoud van de twee dreigbrieven die u neerlegde niet consistent met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat er drie van uw klanten gedood werden (CGVS, p. 20). Uit de inhoud van de eerste dreigbrief die u ontving blijkt echter dat "you will be investigated regarding four taliban members martyrdom", dus dat er geen drie maar vier leden van de taliban om het leven kwamen. Dat de documenten die u neerlegt niet overeenstemmen met uw verklaringen, ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tegelijkertijd wordt ook de bewijswaarde van de brieven die u neerlegt aangetast.

Bovendien komt de inhoud van de twee dreigbrieven onderling niet overeen. In de eerste dreigbrief de dato 8 augustus 2015 wordt er gezegd dat u twee weken de tijd heeft om u aan te geven. In de tweede dreigbrief de dato 13 augustus 2015 wordt er gezegd dat u twee weken geleden werd gezegd om u aan te geven. Nochtans zit er tussen de twee dreigbrieven een verschil van amper vijf dagen. Verder kunnen deze brieven de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa (zie administratief dossier). Dit element doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte verklaarde u dat uw familie nog steeds problemen heeft omwille van uw problemen (CGVS, p. 13). Zo verklaarde u dat de taliban nog steeds naar uw huis komt en dat ze vragen naar u (CGVS, p. 13). De laatste keer dat ze kwamen, waar u op de hoogte van bent, is ongeveer drie maanden geleden (CGVS, p. 14). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u probleemloos verbleven heeft in Afghanistan voor uw komst naar België, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw vluchtproblemen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan deze problemen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara kan enkel uw verklaringen in verband met uw identiteit en uw herkomst ondersteunen, welke niet in twijfel worden getrokken. De twee enveloppes die u neerlegde afkomstig uit Laghman en Jalalabad ondersteunen louter uw verklaringen dat u post ontvangt uit Afghanistan, maar deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. U legde tevens een enveloppe neer die werd verzonden vanuit Peshawar. U verklaarde dat de brief niet kon gezonden worden van daar, en dat het werd gestuurd naar Pakistan, waar het in een andere enveloppe werd gestoken (CGVS, p. 18). Deze verklaring is niet aannemelijk aangezien u zelf enveloppes heeft voorgelegd waaruit blijkt dat u

post kan ontvangen uit Laghman en Jalalabad, beiden in Afghanistan. Bijgevolg kan ook dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U verklaarde immers dat u gedurende twee jaar een winkel uitbaatte in uw dorp M. K. (...) (CGVS, p. 9). Met deze werkervaring is het voor u geen enkel probleem om bij terugkeer naar Jalalabad te werken in een winkel of zelf een winkel te openen. De producten die u verkocht in uw winkel kocht u van chauffeurs die met hun goederen naar uw winkel kwamen, maar u ging eveneens één tot twee keer per maand inkopen doen in Jalalabad (CGVS, p. 10). U bent dus bekend met deze stad. Dat u laaggeschoold bent zou een negatief element kunnen zijn in de beoordeling van de redelijkheid voor een intern vluchtalternatief, maar er moet worden opgemerkt dat u voldoende werkervaring en kennis van de stad heeft om dit te compenseren. Om de winkel te kunnen financieren heeft u een aantal dingen in het huis moeten verkopen en spaargeld moeten gebruiken, waardoor u 500 000 tot 600 000 Afghani in uw winkel kon investeren (CGVS, p. 10-11). Dit wijst erop dat u voldoende financiële middelen heeft om in Jalalabad te kunnen wonen. Daarnaast verklaarde u dat uw oom langs moederszijde in Jalalabad woont (CGVS, p. 12). Uw oom is een handelaar en is eigenaar van het huis waar hij woont (CGVS, p. 13). Bovendien bent u verloofd met zijn dochter, uw nicht (CGVS, p. 11). Volgens uw verklaringen woont er nog veel andere familie in Jalalabad, waar u sociaal contact mee heeft (CGVS, p. 13). Deze verklaringen tonen duidelijk aan dat u kan rekenen op een reëel netwerk in de stad Jalalabad bij uw terugkeer naar Afghanistan. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat als iemand wordt bedreigd door de taliban, hij nergens kan wonen (CGVS, p. 23). U beweerde eveneens dat eens iemand een doelwit is, dat die persoon nooit alleen wordt gelaten in een deel van Afghanistan (CGVS, p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. Nadat de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting gegeven heeft, gaat de verzoekende partij in op de verschillende onderdelen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij benadrukt dat het incident 2 à 3 dagen voor haar vertrek uit Afghanistan plaatsvond. Er waren vier personen in haar winkel, waarvan drie personen beschoten werden. Deze personen zijn uiteindelijk ook overleden. De verzoekende partij geeft aan dat zij naar het districtshuis diende te gaan en daar door de NDS ondervraagd werd. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij tweemaal naar het districtshuis diende te gaan. De verzoekende partij erkent dat ze dit niet aangehaald heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit is te wijten aan de korte duur van het gehoor. In het verzoekschrift verklaart de verzoekende partij dat zij om 6 uur vertrokken is om op tijd te zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar uiteindelijk pas om 16 uur gehoord werd. Voorts gaat de verzoekende partij in op de fouten die zij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevonden heeft. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij dit bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft meegedeeld. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het aantal dreigbrieven dat zij gekregen heeft en het aantal talibanleden die overleden zijn. Tot slot betwist de verzoekende partij het intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad. De verzoekende partij stelt ook dat haar financiële middelen op zijn en dat de verwerende partij niet zonder meer naar het verleden kan verwijzen om te concluderen dat er in de toekomst geen problemen zullen zijn.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vluchtalternatief zich opdringt.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018) en EASO (“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is,

geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief maar redelijk kan zijn als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (*"in safety and security, free from danger and risk of injury"*). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiële karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief enkel redelijk kan zijn indien de verzoeker in staat is aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en mogelijkheden heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 27 oktober 2017 gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

De beoordeling die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakte van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dateert reeds van 27 oktober 2017 en is inmiddels, gelet op de recente landeninformatie, achterhaald daar de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad sinds 2017 veranderd is. Zoals hierboven reeds gesteld, treedt de Raad de analyse van EASO bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. *In casu* brengt verzoeker geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen

hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is veranderd sinds 2017. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad op in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Tenslotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen.

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van "bepaalde omstandigheden", niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van het UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

In casu, wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die reeds dateert van 18 oktober 2017 dat: *"(...) uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."* Daargelaten de vaststelling dat de commissaris-generaal niet aanduidt op welke precieze informatie hij zich in 2017 juist baseerde, stelt de Raad vast dat uit de meest recente landeninformatie blijkt dat personen die omwille van het geweld hun toevlucht zoeken in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden worden geconfronteerd met verschillende moeilijkheden.

In de COI Focus van 18 maart 2019, wordt de situatie van intern ontheemden immers als volgt beschreven:

"Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.

[...]

REACH, een humanitaire organisatie, onderzoekt in januari 2017 de situatie van IDP's en terugkeerders in verschillende IDP-nederzettingen in de provincie Nangarhar waaronder ook Jalalabad, Surkhrod en Behsud. Dit onderzoek toont aan dat de ontheemde families in Nangarhar slechts een beperkte toegang hebben tot gezondheidszorg en geconfronteerd worden met een tekort aan voedsel, drinkwater en bestaansmiddelen. In het Humanitarian Needs Overview van december 2017 beschrijft UNOCHA dat tussen februari en juli 2017 het aantal informele nederzettingen bijna verdubbeld is in de provincie Nangarhar (van 29 naar 53) met twee derde geconcentreerd in de drie districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Veel IDP's uit de omliggende districten hebben zich in de stad Jalalabad gevestigd. UNOCHA heeft hierover geen recentere informatie gepubliceerd.

Door de aanzienlijke groei van de populatie in Nangarhar zijn de lokale middelen en basisvoorzieningen, vooral in Jalalabad, volgens verschillende rapporten overbelast. Onder meer de voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk. De komst van terugkeerders uit Pakistan en Iran heeft ook gezorgd voor een overaanbod aan dagloners in Jalalabad wat problemen creëert op de arbeidsmarkt. Veel terugkeerders proberen iets te verdienen door mensen te vervoeren met een riksja of trekken naar de stad met handkarren om groenten en fruit te verkopen, wat leidt tot grote verkeersopstoppingen. De werkgelegenheid voor IDP's in Jalalabad is schaars. Ook de huur- en vastgoedprijzen zijn sterk gestegen. Doordat de meeste terugkeerders bij voorkeur zo dicht mogelijk bij Jalalabad willen wonen, zijn de huurprijzen in en rond de stad sterk toegenomen. Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de meerderheid van de terugkeerders het voornemen heeft om in de provincie Nangarhar te blijven. Dat betekent meer stedelijke groei en verdere druk op de lokale

middelen, basisvoorzieningen en infrastructuur. De stadsinfrastructuur van Jalalabad is verouderd en is ontworpen voor veel minder mensen: het grote aantal terugkeerders en ontheemden leidt tot overbevolking, files en de groei van sloppenwijken.

Om het tekort aan onderdak in Nangarhar op te vangen, kondigen de Afghaanse autoriteiten verschillende projecten aan. In december 2016 kondigt de viceminister van het ministerie van Vluchtelingen en Terugkeerders de bouw aan van een township in het district Behsud, meer bepaald in de regio Qasim Abad, waar 30.000 gezinnen onderdak zouden krijgen. Daarnaast zijn er ook plannen voor de bouw van twee andere townships in het district Behsud en één in het district Rodat. Die projecten zitten nog in de ontwikkelingsfase. Om de nationale en internationale acties rond terugkeerders en IDP's beter op elkaar af te stemmen, richt de Afghaanse regering in november 2016 het Displacement and Returnees Executive Committee (DiREC) op. In maart 2017 wordt een actieplan goedgekeurd dat focust op de volgende thema's: humanitaire bijstand, identiteitspapieren, toegang tot basisvoorzieningen, adequate huisvesting en de verdeling van stukken land. Een kostenanalyse wordt uitgevoerd en mogelijk zou er ook nog een wetswijziging komen over de verdeling van land aan IDP's en terugkeerders. Binnen het afgesproken tijdsbestek heeft Cedoca geen informatie gevonden over eventuele gemaakte vorderingen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzeekerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid."

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyse van de algemene situatie voor intern ontheemden in Jalalabad aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij.

De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van verzoeker toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van hem verwacht kan worden dat hij zich hervestigt in Jalalabad.

Voor wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U verklaarde immers dat u gedurende twee jaar een winkel uitbaatte in uw dorp M. K. (...) (CGVS, p. 9). Met deze werkervaring is het voor u geen enkel probleem om bij terugkeer naar Jalalabad te werken in een winkel of zelf een winkel te openen. De producten die u verkocht in uw winkel kocht u van chauffeurs die met hun goederen naar uw winkel kwamen, maar u ging eveneens één tot twee keer per maand inkopen doen in Jalalabad (CGVS, p. 10). U bent dus bekend met deze stad. Dat u laaggeschoold bent zou een negatief element kunnen zijn in de beoordeling van de redelijkheid voor een intern vluchtalternatief, maar er moet worden opgemerkt dat u voldoende werkervaring en kennis van de stad heeft om dit te compenseren. Om de winkel te kunnen financieren heeft u een aantal dingen in het huis moeten verkopen en spaargeld moeten gebruiken, waardoor u 500 000 tot 600 000 Afghani in uw winkel kon investeren (CGVS, p. 10-11). Dit wijst erop dat u voldoende financiële middelen heeft om in Jalalabad te kunnen wonen. Daarnaast verklaarde u dat uw oom langs moederszijde in Jalalabad woont (CGVS, p. 12). Uw oom is een handelaar en is eigenaar van het huis waar hij woont (CGVS, p. 13). Bovendien bent u verloofd met zijn dochter, uw nicht (CGVS, p. 11). Volgens uw verklaringen woont er nog veel andere familie in Jalalabad, waar u sociaal contact mee heeft (CGVS, p. 13). Deze verklaringen tonen duidelijk aan dat u kan rekenen op een reëel netwerk in de stad Jalalabad bij uw terugkeer naar Afghanistan. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt."

De Raad merkt in deze op dat de beoordeling van verzoekers persoonlijke situatie in het kader van een voorgesteld intern vestigingsalternatief dateert van 27 oktober 2017. Het houdt geen rekening met

gewijzigde omstandigheden in verzoekers huidige persoonlijke situatie, zoals het gegeven dat verzoeker sinds november 2015 in België verblijft. Verzoeker is al geruime tijd niet meer in Afghanistan geweest waardoor het niet langer zeker is dat hij daar heden nog “*over de nodige contacten en ondersteuning*”, die de commissaris-generaal – gelet op de motieven in de bestreden beslissing – zelf bepalend acht voor de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief voor verzoeker in de stad Jalalabad. Bovendien geeft verzoeker aan dat de oom die in Jalalabad woont en met wiens dochter hij verloofd is, vier maanden geleden overleden is, weliswaar zonder dit te staven. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij nog andere familieleden heeft in Jalalabad. Tijdens het gehoor haalt de verzoekende partij wel aan dat er nog stamleden in Jalalabad wonen, doch werden hier geen verdere vragen over gesteld (gehoorverslag 2 oktober 2017, p.13). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier is het onduidelijk of de verzoekende partij al dan niet nog andere familieleden in Jalalabad heeft. Immers heeft de verzoekende partij tijdens het gehoor bij het CGVS aangehaald dat zijn moeder, broers en zussen in Laghman wonen en enkel zijn oom in Jalalabad. De verzoekende partij ging voor zijn vlucht weliswaar een à twee keer per maand naar Jalalabad om inkopen te doen voor zijn winkel (gehoorverslag 2 oktober 2017, p.13), maar heeft er zelf nooit verbleven.

De Raad besluit dat een geactualiseerde beoordeling van de redelijkheid van het voorgesteld intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich opdringt, waarbij rekening wordt gehouden met de huidige veiligheidssituatie en de huidige algemene omstandigheden voor intern ontheemden aldaar en alsook met verzoekers huidige individuele omstandigheden. In dit opzicht, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast bij de commissaris-generaal ligt en dat verzoeker de mogelijkheid moet hebben om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS